

jeg har fuld Forstaaelse af, at det er en politisk Afstemning, det ærede Medlem vil paa dette Omraade, og ikke en saglig Afstemning. Jeg maa sige, vi lægger det modsatte ind i vor Afstemning, og saa ser vi, hvem der bliver de fleste.

Rode: Under sine Bemærkninger om Skattegrundlaget, efter at Cirkulærerne fra Landsoverskatteraadet og Finansministeriet har gjort Skatteansættelsesspørgsmaalet usikkert, sagde den højtærede Finansminister at det høje Ting maatte erindre, at Staten i alt Fald intet Tab led, idet man vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa saadanne Nedsættelser og ved saadan Agtpaaagivenhed sikre sig, at Opgivelserne for det følgende Aar skete under Hensyn til de i Aar stedfindende Nedsættelser; paa den Maade blev de vedkommende i Stand til at fordele deres Skat paa to Aar uden noget Tab for Staten. Jeg skal hertil først bemærke, at jeg anser selve Argumentationen for tvivlsom, og jeg er ikke sikker paa, at den Opmærksomhed, hvormed man følger dette Forhold, vil være tilstrækkelig. Dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at hele Ræsonnementet hviler paa en bestemt Forudsætning, nemlig paa, at Skatteprocenten vil blive den samme, som den er i Aar. Hvis det er rigtigt, hvad Finansministeren her har sagt, maa det betyde, at han agter næste Aar ved Revisionen af Skattelovene at foreslaa opretholdt de nuværende Procentsatser, thi ellers vil Forholdet blive dette, at Skatteyderne ved det i Aar tilladte Fradrag opnaar, at en mindre Del af Indtægten beskattes efter dette Aars — som vi troede — ekstraordinært høje Skattesats, medens de næste Aar, da de møder med den større Indtægt, eventuelt tillige vil møde en lavere Skattesats. Jeg beder derfor det høje Ting om, hvis det vil følge Finansministeren i den af ham trufne Foranstaltning, da i høj Grad at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold ved de Skatteforslag, som den højtærede Minister agter at fremsætte til Efteraaret.

Diskussionen om det ekstraordinære Bidrag til Hofholdningen skal jeg ikke forlænge. For den Diskussion, som føres her i Salen om dette Spørgsmaal, for den Diskussion, som føres ude i Befolkningen, og for den Uhygge, som denne Diskussion nødvendigvis maa fremkalde, har den nuværende højtærede Regering det fulde Ansvar. Jeg skal navnlig ikke følge Finansministeren ind paa en Drøftelse af, hvorledes Hofholdningen føres. Jeg vilde finde det ganske upassende at indlade mig paa

en Diskussion om, paa hvilken Maade Hofholdningen anvender de Midler, der er stillede til dens Raadighed. Det er Forudsætningen for Statsydelsen, at den skal kunne anvendes frit. Der er ikke her Tale om noget konstitutionelt Ansvar. Det er noget, der raades over fuldt privat, og hvorledes man privat anvender Midlerne, kan og bør ikke være Genstand for Diskussion i denne Sal, hverken for rosede Fremhæven eller for kritiske Bemærkninger.

Jeg skal derfor kun sige, at naar den højtærede Finansminister begrundede den Forhøjelse, han foreslaar i Aar, dermed, at Hofholdningen faktisk har været ugunstigere stillet end alle andre, saa er denne hele Betragtning bundurigtig. Naar for det første den højtærede Finansminister taler om Tjenestemændene og altsaa indrangerer Statsydelsen under Begrebet Løn som Tjenestemand, skal jeg gøre opmærksom paa, at der for Tjenestemændenes Vedkommende er en saadan faldende Procent fra de lavt lønnede til de højere lønnede, at det er utænkeligt, at man overhovedet efter Tjenestemandslovens Regler kunde naa til nogen Forhøjelse af en Ydelse paa 1 Million. Og naar dernæst den højtærede Finansminister sammenligner denne Statsydelses Stilling med en privat Indtægts og siger, at den har været langt ugunstigere stillet, saa er ogsaa dette bundurigtigt. Hvis den højtærede Finansminister vil tænke sig en konstant Ydelse paa 1 Million oppebaaret af en Privatmand under hele Krigen, saa vilde denne Ydelse under hele Krigen Forløb have været Genstand for en stærkt stigende Beskatning, saa stærkt stigende, at der i Slutningen af Krigen var langt mindre tilbage af Millionen til privat Brug, end der var ved Krigen Begyndelse, medens den Ydelse, hvormed der her er Tale, som bekendt er skattefri og derfor oppebæres fuldkommen ubeskaaret. Endvidere bør tilføjes, at en Række Udgifter, f. Eks. Transportudgifter, som for den private stadig er steget, her har været ganske fri for Takststigninger, idet slikt gives som et Tillæg fra Statens Side til Ydelsen i Penge. Jeg maa derfor hævde, at den højtærede Statsministers Argumentation er ganske urigtig.

Men hvad Statsministeren nu ved sin Fremgangsmaade, ved at gennemtrumfe dette Forslag paa den Maade, han har gjort det, har opnaaet, det fremgaar ikke blot af den Udtalelse, vi for lidt siden hørte af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. L. Rasmussen, men det fremgaar ogsaa af Ministerens egne Udtalelser, idet han siger, at dette Forslag skal bortfalde, efter-